

Ишчекивање

Док Олимпијски сат преко пута хотела „Москва“ откуцава преостале дане до Олимпијских игара у Лондону, председник Олимпијског комитета Србије Владе Дивац поручио је спортистима: „Као неко ко је то већ био, сматрам да бити члан Олимпијског тима и представљати своју земљу на Олимпијским играма, чини највећу спортску част и признање за сваког спортисту“.

О његовој спортској каријери, хуманом и хуманитарном раду, о Олимпијским играма које нас очекују, о разлици између злата и сребра, најдрагој медаљи, елементима који чине врхунског спортисту и никад до краја истраженом коефицијенту среће разговарали смо ових дана у просторијама Олимпијског комитета Србије.

■ *Олимпијским играма у Лондону ове године заокружује се значајан јубилеј за наш сјорш – сјо година од првог учешћа наших сјоршисја на Играма Олимпијаде у Сјокхолму 1912. године. Да ли је сјо догајна мошивација за наше сјоршисје?*

– Олимпијске игре су саме по себи најзначајнији догађај у спорту. Најјачи мотив за сваког спортисту и јесте учешће на том врхунском такмичењу, као и резултат који очекује. Шанса да неко од ових спортиста, уз обележавање великог јубилеја, освоји и 100. јубиларну медаљу могла би бити и додатни мотив.

■ *Олимпијски комишеш Србије насјавља шрадицију зайочешу оснивањем Срјског олимпијског клуба 23. фебруара 1910. године. Имајући у виду прешени пшш, да ли у сјоршш шосшоје боља и ло-*

По резултатима постигнутим у последњих неколико година издвајају се спортисти, које можемо сматрати и нашим фаворитима на предстојећим Олимпијским играма. Међутим, издвајањем тих имена сигуран сам да бисмо вршили додатни притисак на наше спортисте, што никако не желимо. Спортистима треба оставити да уживају у спорту и учешћу на Играма, а ми знамо да су они квалитет за медаље. У свим разговорима са нашим олимпијцима инсистирао сам на том уживању у игри. Само ако уживате у нечему што радите, ваши резултати могу бити врхунски.

СТОТЕ МЕДАЉЕ

*шија времена. Колико се њо-
мом година мењао начин по-
моћи и подршке нашем вр-
хунском спорту?*

– У историји нашег олимпијског спорта, дугој сто година, било је различитих периода. Период између два рата и онај после Другог светског рата су специфични. Негде пре наших рођења, шездесетих година, почели су да пристижу први прави резултати за наш Олимпијски комитет. У том неком читању прошлости свакако се издваја и период санкција за југословенске спортисте, који је почео 1992. године. То памтим као велики ударац спорту уопште, јер ма колико ми хтели да учествујемо и да се боримо – што је суштина спорта, то нам је политичком одлуком било ускраћено. То је за мене велика мрља коју Олимпијски покрет има у својој историји, али, ево, сви се боримо да се тако нешто више не понови. И ја сам прихватио да будем председник нашег Олимпијског комитета добрим делом управо из тих разлога.

■ *Какав је, по Вашем мишљењу, савремен подршке државе и друштва нашем Олимпијском тиму у овом тренутку?*

– У последње време сам веома задовољан подршком. Држава је очигледно препознала рад Олимпијског комитета Србије као институције која функционише као сервис спортиста, и сви програми које смо направили пре пар година за наше олимпијце су испраћени. То нам даје наду да ће наши спортисти направити добар резултат, јер смо заједно изашли у сусрет свим захтевима.

■ *Систем тренинга и припрема спортиста је донекле сличан свуда у свету. Развојем*

НАША ВОЈСКА И НАШИ СПОРТИСТИ

■ *Како је Ваше мишљење о развоју спорта у Војсци Србије и његовом укључењу у систем републичког спорта.*

– Олимпијски комитет Србије има изванредан однос са Војском Србије. Мислим да је веома битно да се цивилни спорт синхронизује са војним. Спорт који су заступљени у Војсци, попут биатлона, оријентиринга, стрељаштва, борилачких вештина, постоје и код нас. Претпостављам да наши спортисти и тренери могу да допринесу још бољим резултатима у Војсци и обрнуто. Заиста сам задовољан сарадњом са Војском и верујем да ће-

мо је и даље развијати. Са Војномедицинском академијом имамо споразум о здравственој заштити свих олимпијца, бивших и садашњих, што је веома ретко у свету и на чему смо веома захвални Министарству одбране.

■ *Одлучено је да се унушар Војне академије подигне заворена атлетска дворана, прва у нашој земљи.*

– То је од огромног значаја за све нас. Зашто би смо се раздвајали када нам је циљ заједнички. У нашем народу је то увек ишло заједно: наша војска и наши спортисти.

цивилизације којој припадамо у већини земаља углавном су се изједначили услови који се нуде спортистима. Чињеница је и да данас побеђују „најбољи међу најбољима“, уколико тако можемо да кажемо. Шта је то што сада одређује врхунске спортисте? Какав је њихов однос између физичке припремљености, психичке припремљености, мотивације и „сјања срца“?

– Услови у којима спортисти раде, тренирају, мењају се током година. Раније нисмо имали проблеме са допингом, или су били мање заступљени него што је то данас случај. Осим добро обликованих и усклађених тренинга, психичке припремљености, веома је битна и едукација. Спортисти морају

да знају шта је то што им се нуди. Нажалост, има доста људи око спортисте који гледају неке своје интересе, мислим на разне менаџере, чак и неке тренере, који не бирају средства да би дошли до резултата. Спортисту доживљавају као механизам,

машину у тој трци, а не људско биће. Ми се снажно боримо за то да спортиста буде едукован у том смислу, да зна шта је то

што му се нуди, шта узима, јер се већ у маси случајева догађало да када се направе анализе и када се докаже да је спортиста под допингом, он сам нема представу о томе да је допингован, нити шта је узео. Питали сте ме шта је то што одређује врхунског спортисту, кажем едукација, физичка и психичка припремљеност, срчаност свакако, али често и комадић среће који превагне између злата и сребра код

Бићи члан Олимпијског тима и представљаћи своју земљу на Олимпијским играма, чини највећу спортистску част и признање за сваког спортисту.

двојице свакако добро припремљених спортиста. Дакле, и срећа је понекад битан фактор.

■ *Као спортиста понели сте све најзначајније медаље које постоје у врхунском спорту. Која Вам је најдража?*

– Свака медаља је велико задовољство. Она је награда за уложени труд, потврда да сте на правом путу. Има оних медаља за које смо емотивно везани, има значајних по самом такмичењу, а ја ћу међу свима њима да издвојим медаљу која није толико битна рангирајући значај такмичења, али је мени изузетно драга. Били смо прва екипа која је после помнутих санкција наступила на европском такмичењу и вратили смо се са златном медаљом. Мислим да смо схватили шта смо тада урадили тек када смо се вратили кући. То је био први спонтани дочек спортиста, стотине хиљада људи сачекивале су нас већ од аеродрома па све до центра Београда. То није била само медаља, то је онај посебан додаток емоције који чини нешто више и веће од игре.

■ *Када говоримо о медаљама, колика је за спортисту разлика у доживљају између злата и сребра?*

– Менталитет спортисте је такав да увек од себе тражи више, брже и боље. Када дође до медаља, ако смо свесни да смо све што смо могли да урадимо – урадили, онда је и сребро сасвим добро, а ако смо свесни да смо нешто пропустили, онда никако није. Много је тешко живети после са том врстом хипотеке.

■ *Вишешка борба на спортивном штерену одувек је у*

Олимпијски комитет Србије има изванредан однос са Војском Србије. Зашто би смо се раздвајали, када нам је циљ заједнички. У нашем народу је то увек ишло заједно: наша војска и наши спортисти.

основи спорта. Врхунског спорту одређује и с њим моралних норми, фер плеја... Колика је „поштена игра“ присутна данас на спортивким штеренима?

– Доста, поготово у врхунском спорту. Бити шампион, прави, значи бити посвећен, утрениран, али и морално утемељен. Не постоји шампион без фер плеја, управо га то умеће борбе на спортском терену и чини шампионом.

■ *У оквиру Међународног олимпијског комитета од 1961. године постоји и Олимпијска солидарност, подршка*

националним комитетима којима је помоћ потребна. Хуманост, spremност за помоћ, подршку слабијима одликују заиста значајан број наших врхунских спортиста. Да ли то постоји директна веза у васпитању или доживљају стварности – између спорта и хуманости?

– Спортиста и јесте специфична личност. У скоро свим сегментима ви морате имати приличан људски капацитет да би сте дошли до неких резултата. Самим тим је и хуманост веома заступљена међу спортистима. Заиста желим да људима пружим могућност да остваре своје снове, онако како сам их ја остварио. Желим да бар неком детету на свету помогнем да почне да размишља како је све у животу могуће, уколико довољно чврсто верује и настоји.

■ *Ваш хуманитарни рад је дугогодишњи, озбиљан и несребичан. Постоји невероватна реченица оца Мишрофана с Хиландара која каже: „Твоје је само оно што даш другима“. Реците нам нешто о социјалном опредељењу да се ипак интензивно бавите хуманитарним радом.*

– Рођен сам у једној прелепој земљи, одрастао у мешовитој националној средини где нисам био свестан никаквих разлика, тако сам био и васпитаван. Распад те наше земље ме је веома погодио, посебно због тога што су деца највише страдала. Читаве генерације изгубиле су детињство, одрастале су преко ноћи. Већ у то време почео сам са кошаркашким камповима, различитим акцијама, настојећи да их бар на дан, два доведем у ситуацију нормалног живота. Онда се тај рад уобличио у Фондацију коју смо основали моја супруга и ја. Недавно смо

отворили прву зграду коју смо успели да подигнемо за расељена и избегла лица. То је први од четири стамбена објекта које ћемо подићи у Београду. Дубоко верујем у то да не можемо као друштво да кренемо напред, а да се не осврнемо око себе и свим људима бар обезбедимо могућност за нормалан живот. Често ме питају да ли сам срећан. Јесам, срећан сам, окружен својом породицом, послом који волим, пријатељима, али нисам задовољан у околини која често нема ни тај основни потенцијал – могућност за живот.

Врхунског сјоршисџи одређује едукација, физичка и психичка припремљеност, срчаност свакако, али често и комадић среће који превагне између злата и сребра код двојице свакако добро припремљених сјоршисџа.

рукомета до фудбала. Организовао сам разна такмичења, размишљао да будем голман, а завршио у кошарци. Свима нам се догоди тај тренутак просветљења у детињству, када тачно осетимо шта је то чиме желимо да се бавимо у животу, шта ћемо бити кад порастемо. Онај ко тај тренутак препозна и доследно га следи, некад свесно, некад несвесно – радећи то што воли, једини може и да постигне врхунски резултат.

ње. Не, знам по себи – то је задовољство. Гледам Новака Ђоковића и тачно и код њега препознајем тај осећај – да у том свечаном тренутку представљаш своју породицу, пријатеље, комшилук, целу земљу...

■ Недавно је објављена „Тајмова“ листа са именима 100 најутицајнијих људи на свету, Новак је на 14. месту, први је ако се не варам кошаркаш, а сјоршисџи генерално. Како Ви то чистаите?

– Превага са те листе је, нажалост, нереална. Могли би то да буду најпознатији људи, најуспешнији, али не и најутицајнији. Истински утицај има само политика. Спортисти му ту пре дођу као икебана, виде се онда када некоме треба да се ту нађу...

■ То у шџа верујемо нас прилично одређује као људе. Не мислим при шом само на религијска одређења. Шџа је шом у шџа Ви после девалвације многих вредности, после свих разочарања – усјеваште да верујете?

– Верујем у доброту, у љубав. Верујем и у то да све религије, изворне, нуде добар пут за живот. Њихова тумачења често праве проблеме, а не њихова изворна учења.

Били смо те среће да живимо у време патријарха Павла, ја сам га и лично упознао, и добро сам запамтио када је говорио да

нико од нас није бирао где ће да се роди, у православљу, католицизму, исламу, али је једини избор који имамо – да будемо људи. То је једино право. ■

Драгана МАРКОВИЋ
Снимила Душка СТЕФАНОВИЋ

■ Судбином одређени или појединачним енергијама обликовани, наши животи се свим разликују. Шџа је шом одредило Ваш животи, шџа га је учинило баш оваквим какав јесите? Често су шом одлуке, избори, сусрети, људи, уверења, догађаји... Како је шом ишло код Вас?

– Мој живот је обележио спорт. Када се вратим у детињство, спорт је свуда присутан. Сваки секунд слободног времена проводио сам на разним теренима, од кошарке, одбојке, преко

■ Колико су сјоршисџи генерално амбасадори своје земље? Да ли је шом и додато оштерећење, имајући у виду специфичну врсту одговорности?

– Сви смо свесни тога колико су нам истински амбасадори спортисти, као и људи из уметности, науке. То је оно најпозитивније што можемо да понудимо свету. Да ли је то оптерећење

Биџи шампион, прави, значи биџи посвећен, уштрениран, али и морално ушемељен. Не постоји шампион без фер плеја, управо га шом умеће борбе на сјоршском шерену и чини шампионом.